

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Ευνοισθένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμών ύπηρεσίας και υπό του Οικονομικού Πατριωτικού Κανονιστικού όργανου ως ανάγνωσμα όριστόν και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

Περίοδος Β.—Τόμος 16ος

Έν Αθήναις, 4 Απριλίου 1909

Έτος 31ος.—Αριθ. 18

Ίδε το Πρόγραμμα

ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΠΕΜΠΤΗΝ, 9 ΑΠΡΙΛΙΟΥ, ΩΡΑ 9 1/2 Μ. Μ.

Εις την Σελίδα 151

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΑΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΣΠΕΡΙΣ

ΤΙΜΗ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟΥ, ΔΡ. 3—ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΣ, ΔΡ. 2

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Κατά το άγνώστου

Όστε λοιπόν, ο άθέατος Κυβερνήτης ένεφανίζετο και πάλιν επί έδάφους αμερικανικού. Δέν τον είδον άκόμη ούτε αι ξηραι ούτε αι θάλασσαί της Εύρώπης. Δέν διήλθε τον Άτλαντικόν, μολογόντι θά ήτο ίκανός να τον διασχίση έντός τεσσάρων ήμερών... Όστε μόνον εις την Άμερικήν έπειραματίζετο; και ήδύνατό τις εκ τούτου να συμπεράνη ότι ήτο Άμερικανός;..

Μήν έκπλαγήτε, άν έπιμένω εις τό σημείον τούτο, ότι δηλαδή τό ύποβρύχιον θά ήδύνατο εύκολώτα να διασχίση την άπεράντων θάλασσαν, ή όποία χωρίζει τον παλαιόν από τον νέον κόσμον. Έκτός της ταχύτητός του, ή όποία τώ έξησφάλιζε ταξείδιον μικροτέρας διαρκείας άφ' όσην θέλουν τά ταχύτερα ύπερωκεάνεια της Άγγλίας, της Γαλλίας και της Άμερικης, — δέν είχε να φορηθή και τίποτε από τας κακοκαιρίας, αι όποiai λυμαινόγται τον ύκεανόν. Τρικυμια δέν ύπήρχε δι' αυτό. Ήρκει να έγκαταλείψη την έπιφάνειαν, δια να εύρη την άπόλυτον γαλήνην εις βάθος όλίγων ποδών.

Άλλ' ίδού ότι δέν είχεν έπιχειρήση άκόμη αυτό τό ταξείδιον δια του Άτλαντικού, και εάν ή σύλληψις του έπρόκειτο να πραγματοποιηθή, θά έγινετο κατά πάσαν πιθανότητα εις τό Όχιο, άρου τό Τολέδον εις μία των πόλεων της Πολιτείας εκείνης.

Τό μυστικόν είχε τηρηθή καλώς μεταξυ της διευθύνσεως της Άστυνομίας και του άστυνομικού ύπαλλήλου, ό όποιός είχε δώσει την ειδησιν, και με τον όποιον έπρόκειτο να συνεννοηθώ. Καμία εφημερίς δέν την έδημοσίευσε, δια τον άπλοώτατον λόγον ότι καμία δέν έλαβε γνώσιν. Διότι ήτο άπόλυτος ανάγκη να μη γνωσθή

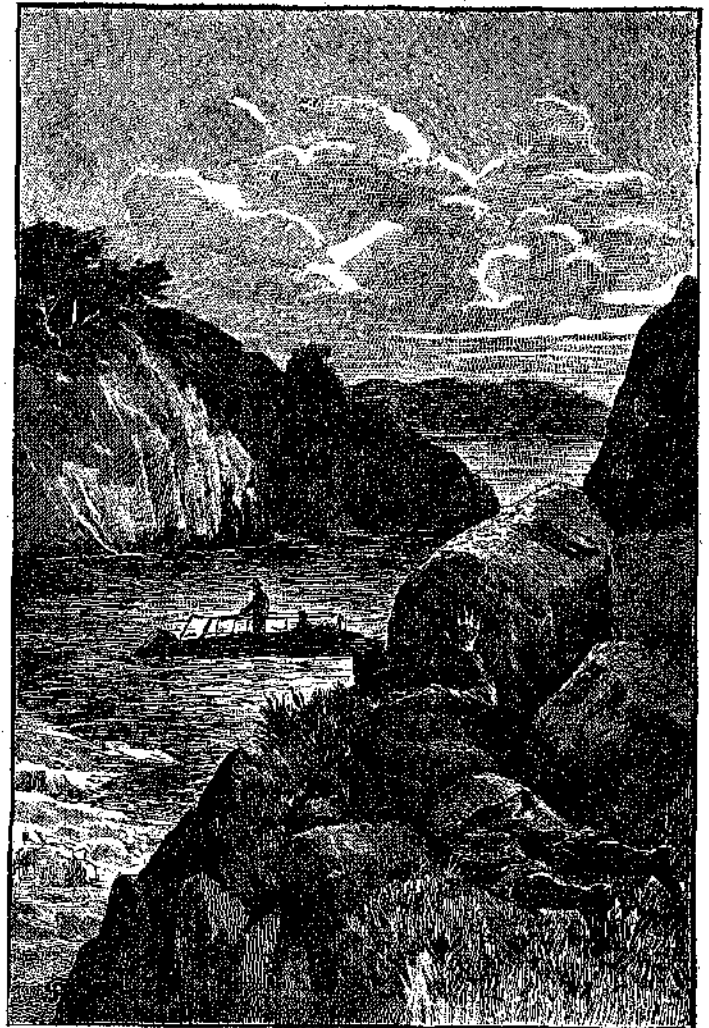
πρό του τέλους της έκστρατείας μου. Ό άστυνομικός, ό έμπιστος του κ. Ουάρδ, προς τον όποιον μετέβαινα, ώνομάζετο Άρθούρος Ουέλλς, και μ' έπερίμενε εις τό Τολέδον.

Καθώς ειπον, αι προετοιμασίαι του ταξείδιου μας είχαν ήδη γίνη πρό τινων ήμερών. Τρεις βαλίξαι, όχι πολύ όγκώδεις, άπετέλουν όλην την άποσκευήν μας, με την ιδέαν πάντοτε ότι ή άπουσία μας ήδύνατο και να παραταθή. Ό Τζων Χάρτ και ό Νάθ Ουάλλκερ έφωδιάσθησαν με ρεβόλβερ της τσέπης. Τους έμμήτην κ' έγώ. Τίς είδε μήπως δέν θά ήρχόμεθα εις την ανάγκην να προσβάλωμεν ή να μυνθώμεν;..

Τό Τολέδον κείται παρά την νοτιοδυτικήν έσοχατιάν της λίμνης Έρίας, τά ύδατα της όποίας βρέχουν τά μεσημβρινά του Όχιο. Ή ταχεία άμαξοστοιχία, εις την όποιαν έκρατήσαμεν τρεις θέσεις, διεσχίσε την νύκτα την άνατολικήν Βεργίνιαν και τό Όχιο. Δέν

είχαμεν καμμίαν καθυστέρησιν, και την όγδόην της πρωίας ή άτμομηχανή έσταμάτησεν εις τον σταθμόν του Τολέδου.

Έκει άνέμενεν ό Άρθούρος Ουέλλς. Είδοκοιηθείς περί της άφιξέως μου, έσπευδε προθυμώτα να με συναντήσῃ. Τον έμάντευσα πριν κατέλθω άκόμη,

«Είδε με τό ίδια του τά μάτια τό ύποβρύχιον έκείνο...» (Σ. 146, στ. γ')

ἐκ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον παρετήρησε τοὺς ἐπιβάτας. Καὶ ἀμέσως τὸν ἐπλησίασα.

— Ὁ κύριος Οὐέλλς ; ... τὸν ἠρώτησα.

— Ὁ κύριος Στράκ ; ... μοῦ ἀπήντησε.

— Ἐγὼ εἶμαι !

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Ἐμποροῦμεν νὰ μείνωμεν ὀλίγας ὥρας εἰς τὸ Τολέδον ; ἠρώτησα.

— Ὅχι, μὲ τὴν ἀδείαν σας, κύριε Στράκ... Ἐν ἀμαξί μὲ δύο καλὰ ἄλογα μὰς περιμένει ἐπὶ τὴν αὐλὴν τοῦ Σταθμοῦ. Πρέπει νὰ φύγωμεν ἀμέσως, διὰ νὰ εἴμεθα ἐπὶ τόπου πρὸ τῆς ἐσπέρας.

— Σὰς ἀκολουθοῦμεν, ἀπεκρίθη, νεύων εἰς τοὺς ἀνθρώπους μου νὰ ἔλθουν μαζί μας. Καὶ πηγαίνουμεν μακριά ;

— Καμμιά εἰκοσάρια μίλλια.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται τὸ μέρος ;

— Μπλάκ-Ρώκ.

Μολονότι ἐθαξόμεθα νὰ φθάσωμεν τὸ ταχύτερον εἰς αὐτὸ τὸ Μπλάκ-Ρώκ, ἔπρεπε νὰ ἐκλέξωμεν ἐν ξενοδοχείον διὰ νὰφίσωμεν τὰς ἀποσκευὰς μας. Χάρης εἰς τὸν κ. Ἀρθούρου Οὐέλλς, ἡ ἐκλογή ὑπῆρξεν εὐκολος, εἰς πόλιν ἀριθμοῦσαν ἑκατὸν τριάκοντα χιλιάδας κατοίκων.

Ἡ ἀμαξία μὰς ὠδήγησεν εἰς τὸ Λευκὸν Ξενοδοχεῖον, καί, μετὰ σύντομον πρόγευμα, πρὸ τῆς δεκάτης, ἐξεκινήσαμεν.

Ἡ ἀμαξία εἶχε τέσσαρας θέσεις ἐκτὸς τῆς τοῦ ἀμαξηλάτου. Παρελάθομεν τρέμμα διὰ πολλὰς ἡμέρας, διότι ἀφ' ἐνὸς δὲν ἐγνώριζαμεν πόσον θὰ διήρκει τὸ ταξιδίδιον μας, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἐπηγαίναμεν ἦτο ἔρημος μικρὸς ὄρυμος, ὅπου δὲν ἐσύχναζον οὔτε οἱ χωρικοὶ τῶν περιχώρων οὔτε οἱ ἄλλοι, καὶ ἐπομένως οὐδὲν ἠδυνάμεθα νὰ προμηθευθῶμεν ἐκεῖ. Οὔτε ἐστιατόριον διὰ νὰ φάγωμεν, οὔτε δωμάτιον διὰ νὰ κοιμηθῶμεν εἰς τὸ Μπλάκ-Ρώκ. Εὐτυχῶς ἦτο καλοκαίρι, Ἰούλιος, ὥστε δὲν εἴχαμεν νὰ φοβηθῶμεν ἀπὸ τὴν θερμότητα, ἐάν ἠναγκαζόμεθα νὰ διέλθωμεν μίαν ἢ δύο νύκτας εἰς τὸ ὑπαιθρον.

Πιθανώτατα ἄλλως τε, ἐάν ἡ ἀπειρά μας ἐμελλε νὰ ἐπιτύχη, θὰ ἦτο ζήτημα ὀλίγων ὥρων. Ἡ ὁ κυβερνήτης τοῦ Τρόμου θὰ συναλαμβάνετο ἐπὶ τόπου, πρὶν προφθάσῃ νὰ διαφύγῃ, ἢ θὰ ἐπρέπετο εἰς φυγὴν, καὶ τότε ἔπρεπε νὰ παρατηθῶμεν πάσης ἐλπίδος νὰ τὸν συλλάβωμεν.

Ὁ Ἀρθούρος Οὐέλλς, ἡλικίας τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν, ἦτο εἰς τῶν καλλιτέρων ὑπαλλήλων τῆς Ἀμερικανικῆς ἀστυνομίας. Εὐρωστος, τολμηρὸς, ρέκτης, ψυχραίμος, ἐπέδειξε τὰ προτερήματά του εἰς πολλὰς περιπτώσεις, καὶ εἰς μερικάς μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας του

ζωῆς. Ἐνέπνεε μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς προϊστάμενους του, οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχαν περὶ πολλοῦ. Εἰς τὸ Τολέδον εὐρίσκειτο δι' ἄλλην ὑπόθεσιν, ὅταν μία συγκυρία τὸν ἔθεσεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Τρόμου.

Ἐπὶ τὴν μάλιστα τοῦ ἀμαξηλάτου, ἡ ἀμαξία μας ἐκυλλέτο γοργῇ κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς τῆς Ἐρίας, διευθυνομένη πρὸς τὴν νοτιοδυτικὴν τῆς ἐσοχαιῆν. Ἡ μεγάλη αὐτὴ λίμνη κεῖται μεταξύ τοῦ Καναδά, πρὸς βορρᾶν, καὶ τῶν πολιτειῶν Ὀχιο, Πενσυλβανίας καὶ Νέας Ἰόρκης. Μερικαὶ πληροφορίες περὶ τῆς Ἐρίας εἶνε ἀναγκαῖαι διὰ τὴν συνέχειαν τῆς παρουσίας διηγήσεως. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης, περὶ τὰς εἰκοσιπέντε χιλιάδας τετραγωνικὰ χιλιόμετρα, εὐρίσκειται περὶ τοὺς ἑξακοσίους πόδας ὑψηλότερα τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Συγκοινωνεῖ ἀπὸ τὰ βορειοδυτικὰ μὲ τὴν λίμνην Ἰρών, τὴν λίμνην Σαιν Κλαίρ καὶ τὸν ποταμὸν Δετροῦ, ὁ ὁποῖος τῇ στέλλει τὰ ὕδατά του, δέχεται δὲ καὶ τὰ ὕδατα μικροτέρων τινῶν ποταμῶν, ὡς τὰ τοῦ Ρέκου, τοῦ Γκωγιαχόγα, τοῦ Μπλάκ. Τέλος αἱ ἐκβολαὶ τῆς γίνονται κατὰ τὰ βορειοανατολικά εἰς τὴν λίμνην Ὀντάριο, μεταξύ τῶν ὄχθων τοῦ Νιαγάρα μὲ τὸν περιφημὸν καταρράκτην.

Τὸ μεγαλύτερον βάθος τῆς Ἐρίας εἶνε ἑκατὸν τριανταπέντε ποδῶν. Ἐκ τούτου δύναται τις νὰ φαντασθῇ πόσον σημαντικὸς εἶνε ὁ ὄγκος τῶν ὑδάτων τῆς. Ἄλλως τε, ἐδῶ εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν χώρα τῶν μεγαλοπρεπῶν καὶ ἀλληλοδιαδόχων ἐκείνων λιμνῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκτείνονται μεταξύ Καναδά καὶ Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Εἰς τὴν χώραν αὐτήν, ἂν καὶ εὐρισκομένην εἰς τὴν τεσσαρακοστὴν μοῖραν πλάτους, τὸ κλίμα εἶνε ψυχρότατον τῶν χειμῶνα, τὰ δὲ ρεύματα τῶν ἀρκτικῶν χωρῶν, τὰ ὁποῖα οὐδεὶς φραγμὸς ἀνακόπτει, κλύουσιν ἐπ' αὐτῆς μανιωδῶς. Οὐδὲν λοιπὸν ἄπορον, ἐάν ἡ ἐπιφάνεια εἶνε τῆς Ἐρίας ἐξ ὀλοκλήρου παγωμένη ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου μέχρι τοῦ Ἀπριλίου ἑκάστου ἔτους. (*)

Αἱ κυριώτεραι πόλεις, αἱ κατέχουσαι τὰς ὄχθας τῆς μεγάλης αὐτῆς λίμνης, εἶνε αἰεξίης: τὸ Μπούφαλον, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὴν Πολιτείαν τῆς Νέας Ἰόρκης, καὶ τὸ Τολέδον, τὸ μὲν πρὸς ἀνατολάς, τὸ δὲ πρὸς δυσμάς ἡ Κληβελάνδη καὶ ἡ Σανδούσκη, ἀνήκουσαι εἰς τὴν Πολιτείαν τοῦ Ὀχιο, πρὸς νότον. Ἐκτὸς τούτων ὑπάρχουσι πολυᾶριθμοὶ πόλιναι καὶ χωρία. Ἡ ἐμπορικὴ κίνησις τῆς Ἐρίας εἶνε ἐπομένως ση-

μαντικὴ, ἀντιπροσωπεύει δὲ κατ' ἔτος ἄνω τῶν δύο ἑκαταμμυρίων δολλαρίων.

Ἡ ἀμαξία μας ἠκολούθει δρόμον ἀρκετὰ σκολιόν, ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὴν ποικίλην καὶ ἀνώμαλον γραμμὴν τῆς ὄχθης. Ἐνῶ δ' ἐτρέχαμεν μὲ καλὸν πασμόν, συνωμίλου μετὰ τοῦ Ἀρθούρου Οὐέλλς, καὶ οὕτως ἐπληροφόρηθη τὸν ἑκάμη νὰ στείλῃ τὸ τηλεγράφημα ἐκεῖνο πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας τῆς Οὐάσιγκτωνς.

Πρὸ τεσσαράκοντα ὀκτῶ ὥρων, τὸ ἀπόγευμα τῆς 27 Ἰουλίου, ὁ Οὐέλλς διεμβύονετο ἔρικτος πρὸς τὴν πολιτὴν Χάρλην, ἀπέχετο δ' ἐκείθεν περὶ τὰ πέντε μίλλια καὶ διέσχισε μικρὸν δάσος, ὅταν παρετήρησεν ἐν ὑποβρύχιον, τὸ ὁποῖον, ἀναδύσαν ἀπὸ τὸ βάθος, ἔπλεεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης. Ἐσταμάτησεν, ἐπέχευσε, ἐπροχώρησεν εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δάσους, καὶ ἐκείθεν, κρυπτόμενος ὀπισθεν λόχμης, εἶδε μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια τὸ ὑποβρύχιον ἐκεῖνο νὰ σταματᾷ ἐν τῷ μέρει τοῦ ὀριζήτου Μπλάκ-Ρώκ. Ἦτο ἄρα γὰρ τὸ ἀσύλληπτον μηχανήμα τῶν παραλίαν τῆς Βοστώνης καὶ τῆς λίμνης Κιρδάλης αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἀνέδυσεν ἐδῶ καὶ προσωρμίζετο ;

Ὅταν τὸ ὑποβρύχιον ἔφθασε κάτωθεν τῶν βράχων, δύο ἄνθρωποι ἐκήδησαν εἰς τὴν ξηρὰν. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἦτο ἄρα γὰρ ὁ Κοσμοκράτωρ ἐκεῖνος, περὶ τοῦ ὁποῖου οὐδὲν πλέον ἠκούσθη ἀπὸ τῆς τελευταίας του ἐμφανίσεως εἰς τὴν Ἀνωτέραν λίμνην ; ... Τὸ σκάφος ἐκεῖνο, τὸ ἀνελθὸν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἐρίας, ἦτο ἄρα γὰρ ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος Τρόμος ;

— Ἦμουν μόνος, μὰι διηγεῖτο ὁ Οὐέλλς, μόνος εἰς μίαν ἄκρην τοῦ ὀριζήτου... Ἄν ἦσθε καὶ σεις ἐκεῖ μὲ τοὺς ἀνθρώπους σας, κύριε Στράκ, τέσσαρες ἑναντίον δύο, θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ ἐπιπέσωμεν καὶ νὰ τοὺς συλλάβωμεν, πρὶν προφθάσῃ νὰ ἐπιβιβασθῶν καὶ νὰ τραποῦν εἰς φυγὴν.

— Βεβαίωτατα, ἀπεκρίθη. Ἄλλὰ μήπως ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι ἐπὶ τοῦ πλοίου ; Ἀδιάφορον ! ἂν συναλαμβάνωμεν αὐτούς, θὰ ἐμάνθαναμεν ποῖοι εἶνε...

— Καὶ προκάντων, προσέθεσεν ὁ Οὐέλλς, ἂν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἦτο ὁ κυβερνήτης τοῦ Τρόμου.

— Τὸ μόνον ποῦ φοβοῦμαι, Οὐέλλς, εἶνε μήπως τὸ ὑποβρύχιον αὐτό, ὁποῖον, δήποτε καὶ ἂν εἶνε, ἐφυγεν ἤδη ἀπὸ τὸν δρόμον, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας.

— Αὐτὸ θὰ τὸ μάθωμεν ἐντὸς ὀλίγων ὥρων, καὶ ἂν ποτε νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ τὸ ἐπανεῦρωμεν ἐκεῖ... Τότε, ἅμα νυκτώσῃ...

— Ἀλλὰ, ἠρώτησα, δὲν εἰμίνετε ὡς τὸ βράδυ εἰς τὸ δάσος ;

— Ὅχι... ἔφυγα κατὰ τὰς πέντε, ἔφθασα εἰς τὸ Τολέδον καὶ ἀπὸ ἐκεῖ,

τὸ βράδυ, ἐτηλεγράφησα εἰς τὴν Οὐάσιγκτωνς.

— Χθὲς, ξαναπήγατε εἰς τὸ Μπλάκ-Ρώκ ;

— Μάλιστα.

— Τὸ ὑποβρύχιον εὐρίσκειτο ἀκόμη ἐκεῖ ;

— Εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν.

— Καὶ οἱ δύο ἄνθρωποι ;

— Καὶ οἱ δύο ἄνθρωποι ἐπίσης. Κατὰ τὴν γνώμην μου κάποια βλάβη τῆς μηχανῆς τοὺς ἠνάγκασε νὰ καταφύγουν εἰς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο μέρος...

— Ὅπου θὰ μείνουν ἕως νὰ τὴν διορθώσουν. Πολὺ πιθανόν ! Καὶ αὐτὴ ἡ βλάβη θὰ τοὺς ἐμπόδιζε νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ συνηθισμένον των κρησφύγετον...

— Τὸ πιστεύω, διότι διάφορα ὕλικά εἶχαν ξεφορτωθῇ εἰς τὴν ξηρὰν, καί, καθ' ὅσον ἠμπερόσα νὰ ἰδῶ χωρὶς νὰ κινήσω τὴν προσοχὴν, μοῦ ἐφάνη ὅτι εἰργάζοντο εἰς τὸ πλοῖον...

— Μόνον ἐκεῖνοι οἱ δύο ;

— Μόνον.

— Ἀλλὰ, παρετήρησα, δύο ἄνθρωποι ἀρκοῦν διὰ νὰ χειρίζονται μίαν μηχανὴν τῶσφ μεγάλης ταχύτητος, πότε ὡς αυτοκίνητον, πότε ὡς πλοῖον, πότε ὡς ὑποβρύχιον ;

— Δὲν τὸ πιστεύω, κύριε Στράκ. Ἀλλὰ, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, δὲν ξαναεἶδα παρὰ τοὺς δύο ἀνθρώπους τῆς προηγουμένης... Ἐκανεληγμένως ἐπλησίασαν τὸ δασύλλιον, ὅπου ἤμουν κρυμμένος, καὶ ἔκοψαν λίγα κλαδιά καὶ ἀναφαν ἑστιά ἐπάνω στὴν ἄμμο. Ὁ ὄρυμος ἐκεῖνος εἶνε τῶσον ἔρημος, ὥστε δὲν εἶχαν κανένα ἄδρον ὅτι ἠμπορούσε νὰ τοὺς βλέπῃ μὰτι ἀνθρώπου.

— Θὰ τοὺς ἀνεγνωρίζατε ;

— Εὐκολώτατα ! Ὁ ἕνας μετρίου ἀναστήματος, εὐρωστος, μὲ ἀδρὰ χαρακτηριστικά, μὲ γένεια... ὁ ἄλλος πικροντὸς καὶ πικροχόντρος... Ἐπειτα, ὅπως τὴν προηγουμένην ἡμέραν, ἀνεχώρησα κατὰ τὰς πέντε... Ὅταν ἔφθασα εἰς τὸ Τολέδον, μοῦ ἔδωσαν ἐν τηλεγράφῳ τοῦ κ. Οὐάρδ, ὁ ὁποῖος μὲ εἰδοποιούσε περὶ τῆς ἀφίξεώς σας, καὶ ἐπήγα νὰ σὰς ὑποδεχθῶ εἰς τὸν σταθμὸν.

Τὸ βέβαιον λοιπὸν ἦτο τοῦτο : Πρὸ τριάκοντα ἐξ ὥρων, τὸ ὑποβρύχιον εἶχε προσορμισθῇ εἰς τὸ Μπλάκ-Ρώκ, πιθανώτατα χάριν ἐπισκευῆς ἀπαραιτήτου, καὶ ἴσως, κατὰ καλὴν τύχην, θὰ τὸ εὐρίσκουμεν ἀκόμη ἐκεῖ. Ὡς πρὸς τὴν παρουσίαν τοῦ Τρόμου εἰς τὴν Ἐρίαν, αὐτὴ ἐξηγεῖτο φυσικώτατα, καὶ ὁ Ἀρθούρος Οὐέλλς συνεφώνησε μαζί μου. Τὴν τελευταίαν φορὰν ὁ Τρόμος ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Ἀνωτέραν λίμνην. Ἀλλὰ τὴν ἀπόστασιν μεταξύ τῆς λίμνης ταύτης καὶ τῆς Ἐρίας ἠδύνατο νὰ τὴν διανύσῃ εἴτε διὰ ξηρᾶς, ἀκολουθῶν

τὰς ὁδοὺς τοῦ Μίσσιγκαν μέχρι τῆς δυτικῆς ὄχθης τῆς λίμνης, εἴτε διὰ τοῦ ποταμοῦ Δετροῦ, πιθανώτατα ὑποβρυχίως. Ὅπως δὴποτε, κατὰ ξηρὰν ἢ διέλευσίν του δὲν ἐσημειώθη πούθενά, μεθ' ὅλην τὴν ἀστυνομικὴν ἐπίβλεψιν ἢ ὅποια ἐξησκεῖτο ἐδῶ αὐστηροτέρα παρ' ὅπουδὴποτε.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΥΛΑΙ

ΤΟ ΑΡΝΙ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΑΤΡΙΒΕΙ κατ' αὐτὰς εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ κ. Πλάτων Δρακούλης. Ἰποθέτω, ὅτι δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀκούετε τὸ νομα τοῦ Ἑλληνος φιλοσόφου, ὁ ὁποῖος, πρὸ ἐτῶν ἐγκατεστημένος εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἐκδίδει τὴν θαυμασίαν ἐκείνην «Ἐρευαν». Ὁ κ. Δρακούλης εἶνε ἀπόστολος τοῦ «ἀνθρωπισμοῦ», ὡς ὀνομάζεται τὸ σύστημα του. Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων διδάσκει καὶ τὴν «ἀνθρωπιστικὴν διαίταν», τὴν φυτοφαγίαν ἢ μᾶλλον τὴν ἀκροφυοφαγίαν. Ὁπαδοὶ τοῦ κ. Δρακούλη, φυτοφάγοι ἢ ἀκροφάγοι, ὑπάρχουν καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας πολλοί, μέλη οἱ περισσότεροὶ τοῦ Συλλόγου «Ἀθηνᾶ-Υγεία». Αὐτοὶ λοιπὸν ἐσκέφθησαν νὰ δώσουν γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Δρακούλη, καὶ πρὸς τούτο ἐδιάλεξαν αὐτὴν τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, κατὰ τὴν ὁποίαν, τὸ βράδυ, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Πάγκειον, περὶ τοὺς ἑκατὸν συνδιαιτομόνες παρεκάθησαν μετὰ τοῦ φιλοσόφου καὶ συνεώρτασαν ἐν «Ἀναίμακτον Πάσχα», μὲ ὄσπρια, μὲ λάχανα, μὲ ὀπώρας καὶ μὲ ζυμαρικά...

Παράδοξον δὲν σὰς φαίνεται αὐτό ; Ποία τῶντι διαφορά μεταξύ τοῦ πασχαλίου αὐτοῦ γεύματος τῆς «Ἀθηνᾶς Ὑγείας» καὶ τοῦ ἄλλου, τὸ ὁποῖον παρετέθη εἰς ὄλας τὰς χριστιανικὰς οἰκίας μὲ τὴν ὀβελίαν ἢ ἀπλῶς τὸν φουρνιαν ἄμυρον !... Ἄλλ' ἄρα γὰρ ποῖον νὰ ἦτο τὸ χριστιανικώτερον ; Ἐγὼ, νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀμαρτίαν μου, νομίζω ὅτι χριστιανικώτερον ἦτο τὸ γεῦμα τῆς «Ἀθηνᾶς Ὑγείας», διὰ τὸ ὅτι οὐκ ἔχουσε τὸ αἷμα τοῦ καὶ δὲν προσέφερε τὰς σάρκας του... Καὶ νομίζω ἀκόμη ὅτι ἦτο χριστιανικώτερον τὸ γεῦμα αὐτό, ἀκριβῶς διότι ἔλειπε τὸ σφάγιον, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτὰς, παρατίθεται συνήθως ὀβελίαν, μὲ τὸ κρανίον του, μὲ τοὺς σπονδύλους του, μὲ τὰς πλευράς του, μὲ τὰ σκέλη του, καὶ διαμελίζεται, καὶ κατατρύκαται, καὶ κατασπαράσσεται, — κατὰ τι, τὸ ὁποῖον ὑπενθυμίζει ἀγρίας εὐωχίας καννιβαλικᾶς...

Ἀλλὰ τὸ ἔθιμον, θὰ εἰπῆτε ; Δὲν εἶνε, τῶντι, ἔθιμον πατροπαράδοτον, ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, νὰ σφάζωμεν τὸ Πάσχα ἕνα ἀρνί, καὶ νὰ τὸ ψήνωμεν πανηγυρικῶς, καὶ νὰ τὸ τρώωμεν μὲ ὄρεξιν καὶ μὲ σαλάταν ; — Βεβαίως, αὐτὸ εἶνε τὸ ἑλληνικὸν ἔθιμον. Ἰπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῶν Πάσχα χωρὶς ἀρνί. Δὲν ἔχει ὅμως κανεὶς τὴν ἀξίωσιν καὶ ἀπὸ ἐκείνου, οἱ ὁποῖοι ἐπέισθησαν ἤδη, ὅτι διὰ λόγους ὑγείας καὶ ἠθικῆς, δὲν πρέπει νὰ σφάζουν ζῶα καὶ νὰ τρώγουν κρέας, νὰ μὴ τηροῦν τὰς ἀρχὰς τῶν καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα. Ἰσα-ἴσα, αὐτοὶ νομίζουσι ὅτι τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, τὴν ἐορτὴν τῆς ἀγάπης, τὸ ἀναίμακτον γεῦμα, τὸ εἰρηνικόν, τὸ ἀγαθόν, τὸ ἀνθρωπιστικόν, τὸ χριστιανικόν, τοῖς ἐπιβάλλεται περισσότερον.

Φαίνεται ὅτι ἡ ἰδέα τῆς «ἀνθρωπιστικῆς διαίτης» προσεῖθε πολὺ εἰς τὸν κόσμον. Ἐκατοντάδες χιλιάδων, ἑκατομμύρια ἴσως ἄνθρωποι ὑπάρχουν σήμερον, οἱ ὁποῖοι τρέφονται ἀποκλειστικῶς μὲ χόρτα, μὲ γάλα, μὲ αὐγά, μὲ ὄσπρια, μὲ ὀπώρας. Δὲν εἶνε δὲ διόλου ἀπίθανον νὰ γενικευθῇ μίαν ἡμέραν τὸ νέον σύστημα τῶσον, ὥστε οἱ κρεοφάγοι νὰ ποτελοῦν τὴν μειονουψηλίαν τῆς πολιτισμένης ἀνθρωπότητος, ὅπως σήμερον οἱ φυτοφάγοι. Τότε θὰ καταργηθῶν τὰ σφαγεῖα, τὰ κρεοπωλεῖα καί... τὰ πασχαλινὰ, τὸ δὲ ἔθιμον τοῦ πασχαλινοῦ ἄμυρον θὰ καταλογιθῇ μεταξύ τῶν βαρβάρων ἐθίμων τοῦ παρελθόντος.

Μὴ βλέπετε ποῦ τὸ εὐνεπιστάτε ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ ! Ἄν συλλογισθῆτε καλά, θὰ ἰδῆτε ὅτι εἶνε τῶντι βάρβαρον. Τὴν νύκτα τοῦ Ἐπιταφίου, ἐπιτρέφω εἰς τὸ σπίτι μου, ἔτυχε νὰ περάσω ἀπὸ τὴν Ἀγορὰν. Ἐκείνην τὴν ὥραν ἐσφαζαν καὶ ἐγδαιρῶν ἀρνία. Ἐκεῖ νὰ σὰς εἶχα ! Ἀρνία χιλιάδες. Καὶ τὸ αἷμα ἐπλημυρούσε τὰ πρὸ τῶν σφαγείων πεζοδρομια, ὡς κόκκινον ἔλος. Ἦναγκάσθη νὰ περιπατήσω ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ αἷμα. Καὶ σὰς βεβαίω μὲ ἔκαμνε φρίκην, νὰ συλλογίζωμαι ὅτι ἐπέστρεφα ἀπὸ τὴν λιτανείαν τοῦ Ἐπιταφίου...

Καὶ μετὰ τὴν σφαγὴν, τὸ σούβλισμα καὶ τὸ ψήσιμο. Τί φρικὴ ἐκείνα τὰ γυμνά κρανία, μὲ τὰ γουρλωμένα μάτια, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀποτυπώται ἡ τελευταία ἀγωνία τοῦ πόνου καὶ τοῦ θανάτου !... Καὶ νὰ τὰ φέρωμεν εἰς τὸ τρα-

(*) Τὴν 12 Ἀπριλίου 1867, ὅταν ὁ συγγραφεὺς εὐρίσκειτο εἰς τὸ Μπούφαλον, ἡ Ἐρία ἦτο παγωμένη κατ' ὅλην τὴν ἑκτασίαν. (Σημείωσις τοῦ Ἰουλίου Βιέν).

πίει μας, και να τα τυφλώνωμεν με τα λαιμαργα πηρούνια μας, και να τα κατασπαράζωμεν ως καννίβαλοι... 'Α, μα δεν μ' ένθουσιάζει διόλου αυτή ή ιστορία, και όσον όλίγον φωτογράφος και άν είμαι, σάς βεβαιώ ότι τή τραπέζι του Πάσχα, με τ' όλόκληρον άρνι, εύχαρίστως θα τή καταργούσα.

Τό έθιμον, ναι, Και όμως πόσα δάκρυα, κατά την παιδικήν μου ηλικίαν, δεν μου έτοιχισεν αυτό τή έθιμον! Ένθυμούμαι ότι ό πατέρας μου, κάθε χρόνο, συνήθιζε να μās αγοράζει εν άρνι ζωντανόν, στολισμένον με κορδέλλας και με χρυσόχαρτα... 'Ολόκληρον ήμεραν έπαίξαμε μαζί του εις τή περιβόλι. Τό αγαπούσαμεν, όπως συνήθως τή παιδάκια αγαπούν τή άρνάκια... Και έπειτα, τή βράδυ, ήρχετο ένας άγιος χασάπης, ένας δήμιος, να μās τή άρνάκια από τή χέρια μας, από την άγκαλιά μας, και να τή σφάζει έμπρός μας!... Τί κλάμματα τότε και τί σπαραγμός!... Και αυτά ήσαν τή προσόρτια του Πάσχα μας. Τέτοια σκηνή, ώ,

σάς βεβαιώ, ότι τίποτε δεν είχε τή εύφρόσυτον, τή πασχάλινόν, τή παιδαγωγικόν... Και άφέντου έγινε κ' εγώ πατέρας, φροντίζω ναπαλλάττω τή παιδιά μου από μίαν τόσον άγρίαν σκηνήν, ή όποία όμως εις χιλιάδες έλληνικά σπίτια εξακολουθεί να επαναλαμβάνεται κάθε χρόνο... 'Ισως, όταν και σεις μεγαλώσετε, θα με μιμηθήτε. Δεν θα μεταβάλλετε τή σπίτι σας τή χριστιανικόν εις σφαγείον, ούτε την παραμονήν του Πάσχα. Είμπορούμεν να τρώωμεν και κρέας όταν δεν μās φθάνουν τάλλα άναίμακτα τρόφιμα' άλλ' ή σφαγή άς γίνεται τουλάχιστον μακράν μας, και εις τή πολιτισμένον μας τραπέζι άς παρατίθεται τή κρέας όσω τή δυνατόν... φιλοκοιμμένον, μετημειωμένον και άγνωρίστον. 'Οχι, προς Θεού, όλόκληρα σφάγια, με κρηνία, ύπενθυμίζοντα εύωχίας Καννιβάλων! Οι νέοι άνθρωποι, τής μεγάλης ήθικής και τής ευαισθησίας, αυτά τόποκρούουν...

Σάς άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΟΝΕΙΡΑ

Σκοτεινιάσε τ' άστέρια με κυτάζουν Ψηλά π'όν τον γαλάζιον ουρανό, Και κάθε τους ματιά μέσ' ετήν ψυχή μου Χαράζει κ' ένα δρόμο φωτεινό.

Κυτάζοντας εκεί ψηλά ξεκινούμαι Και πλέω χίλια διείρατα γλυκά, Που φέγγουν, άστέρια διαμαντένια, Στόν ουρανό τής Νειότης μαγικά.

'Ακτίνες μου χρυσές, να σάς συνάξω Μέσ' ετήν καρδιά μου θέλω βιαστικά Και εκεί θαθεί για πάντα να φυλάξω Μιά μοναχά λουριδα θεϊκιά.

Μά τ' άφθυστα λαχτήρησα να φθάσω, Στήν πριό ψηλή ν' άνέβω κορυφή. 'Αλλοίμονο! τή όνειρά σου σβήνουν Πριν να τοίς δώσης γήνην μορφή!

ΜΕΛΟΠΟΙΗΣΗ ΔΟΥΡΘΕΤΟΥ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΣΗ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Η πατριωτική αυτή άποστολή ήρκεσε να παρηγορήσει και να ένθαρρύνη την κ. Φάμπρ και τή παιδιά της.

Κατά τās πρώτας ήμέρας τίποτε δεν έτάραζε την ειρήνην εις τον οικίσκον των Γάλλων. 'Ο πιστός Ν' Γκόμας ήτο πλέον προσεκτικός, ή 'Ο'Δάλια πλέον άρρωσισμένη. 'Αλλά μετά μίαν έβδομάδα, ό Τζάκ έπεσεν εις τή κρεβάτι άρρωστος. Τόν έκπασαν οι πυρετοί του τόπου. Ρίγη, ακολουθούμενα από ιδρώτας, τόν παρέλυον, και αι δυνάμεις του μετ' όλίγον τόν έγκατέλειψαν.

'Ιδιότροπος, όπως συνήθως οι μικροί άρρωστοι, δεν ήθελε να τόν περιποιηται άλλος από την 'Ο'Δάλιαν. Είχεν ένα ύφος ως νάψηροσε τή ασθένειαν, και αυτό τή όρος τής άραπίνας έκαμνε τόν Τζάκ να λέγη: — 'Όταν ή 'Ο'Δάλια μπαίνη από την πόρτα, ή άρρώστεια μου φεύγει από τή παράθυρο.

Και προς την 'Ο'Δάλιαν έλεγε: — Κάθησε στα πόδια τής φάβας μου και πές μου παραμύθια των Μαύρων.

'Η 'Ο'Δάλια τότε τού διηγείτο ένα σωρό ιστορίας, άλλας απλές και συγκινητικές, άλλας δέ άστειοτάτας. Και όταν έτελείονε τήν διήγησιν, έσηκόνετο, έπρόβαλλε τή χέρια έμπρός εις σχήμα κύκλου, και ύπεκκλίνετο βαθύτατα ένώπιον του Τζάκ.

— Δός μου τή χέρι σου 'Ο'Δάλια, τής ειπε μίαν ήμέραν ό νεαρός της κύριος, συγκεκριμένος από τή παραμύθι της.

— 'Α! ειπεν εκείνη, ειπε μαύρο. — Δός μου τή, τής ειπεν ό Τζάκ, τή χέρι σου ειπε χέρι μαύρης, αλλά ή καρδιά σου ειπε καρδιά λευκής.

'Αλλ' ή ασθένεια έχαιροτέρουεν, ό πυρετός επανήργετο άκαταπαύστως, ό Τζάκ αδυνατίεζεν όλονέν περισσύτερον και ή κυρία Φάμπρ ήτο καταλυπημένη.

— 'Ο'Δάλια, ειπε μίαν ήμέραν ή δυστοχής μητέρα προς τήν δούλην της, ό Μέγας Λευκός 'Αρχηγός θα ξαναίδη άρά γε τή παιδί του ζωντανό;...

— Τι λέτε, κυρία; — Λέγω ότι ό κύριος Τζάκ ειπε πολύ άρρωστος.

— 'Αλλά θα γίνη καλά, σάς λέγω, και θα ζήσῃ!

'Όλην τήν ήμέραν ή 'Ο'Δάλια έσκέπτετο. Και όλην τήν νύκτα, άγρυπνούσα κλησίον του Τζάκ, έσκέπτετο έπίσης...

Είχεν άκούση κολλάκις να όμιλούν περί τής μεγάλης Μάγισσας, ή όποία ήξευρε να ίατρεύη τούς έλώδεως πυρετούς. Έμενεν εις τή πέμπτον χωρίον, από τήν άλλην όχθην του ποταμού.

'Ητο μακρούα, πολύ μακρούα. Και δια να φθάσει ως εκεί, έπρεπε να περιπατήσει ώρας πολλάς μέσα εις τή δάσος. 'Οχι. 'Ητο αδύνατον. Από τή κυνήν δάσος, θα έχανε τόν δρόμον. 'Αν επήγγαυεν όμως από τόν ποταμόν; Ναι, θα ήτο καλύτερα. Συχνά οι Μαύροι τόν διασχίζουν με τās πιρόγας των. Θα επήγγαιεν εις τήν όχθην, θα έπερίμενε να περάση καμία πιρόγα (πλοιάριον), και θα παρακαλούσε τούς Μαύρους να τήν πάρουν μαζί των. Και δια να πληρώση τόν ναύλον της, θα έπαιρνε μαζί τής όσα πράγματα τής είχε χάριση ό Τζάκ...Ναι! τή άπεράσισε! Μόλις έξημέρονε, θα έξεκινούσε δια τήν όχθην.

Σιγά, εις τήν σιωπήν τής νυκτός, ένθ' ό άρρωστος μισοκοιμάται, ή μικρά δούλη κάμνει τή έτοιμασίας της. Φορεί δύο φορέματα, διότι λογαριάζει να προσφέρη τή ένα εις τήν Μάγισσαν αντί των συμβουλών που θα τής δώση. 'Επειτα γεμίζει τή καλάθι της με ό,τι έχει, και έτοιμάζεται να φύγη,διότι ξημερώνει...

'Αλλά να, ό Τζάκ έξυπνά. — Έβλεπα ετών ύπνο μου ένα φρικτό όνειρο, τής λέγει' πώς έφευγες και μαύρινες όλομόναχο. — Βλέπεις ότι είμαι έδω... — Πές μου λοιπόν κανένα παραμύθι. — 'Οχι τώρα, κύριε Τζάκ' πρέκει να κοιμηθής. — Μά ως νακοιμηθώ, πές μου ένα παραμύθι. — Δεν ξέρω άλλα.

— Πές μου δικό σου. Προσπάθησε, 'Ο'Δάλια, να βγάλης κανένα από τή νού σου.

Είχε ξημερώση. 'Η 'Ο'Δάλια έπρεπε να φύγη. Στενοχωρημένη, ειπε: — Τότε θα σου πώ ένα μικρό.

— Μικρό και ωραίο.

— Μιά φορά, ήρχισεν ή 'Ο'Δάλια, ήταν ένας μικρός Λευκός 'Αρχηγός άρρωστος. Και δεν ήθελε να τόν περιποιηται άλλος από τή μαύρη του σκλάβα. 'Η σκλάβά περιποιείτο τόν κύριόν της με όλην της τήν καρδιά, δεν κατόρθουεν όμως και να τήν γιατρέψη. 'Αλλά πώς να τήν γιατρέυε, αφού ποτέ ό κύριός της δεν τήν άφινε να βγη έξω για να τού φέρη τή χρειαζόμενα γιατρικά; Μιά μέρα λοιπόν, τήν ώρα που ό μικρός Λευκός 'Αρχηγός έκοιμάτο, ή σκλάβα έφυγε κρυφά, για να τού φέρη καλά γιατρικά...

'Εδω ό Τζάκ τήν διέκοψε και ήρώτησε:

«— Η σειρά σας τώρα να έργασθητε και να με πείτε εκεί που θέλω!... (Σελίς 150, στ. γ'.)

— Και έπρεπε να πάη μακρούα; — Λιγάκι... όχι όμως πολύ... γιατί περπατούσε γρήγορα...

— Έξακολούθησε, 'Ο'Δάλια.

— Έφυγε λοιπόν χαρούμενη, γιατί πήγγαινε να βρη τή γιατρικά του αγαπημένου της κυρίου... Έπρεξε στο ποτάμι, μπήκε στη βάρκα, έκπασε τή κουπί, βγήκε από τή άλλο μέρος, πέρασε βουνα και λαγκάδια, κατέβηκε σε ρεμματιές...

— 'Ολ' αυτά ένθ' ό κύριος της έκοιμάτο; ήρώτησεν ό Τζάκ κλείων τή βλέφαρα.

— Ναι, ναι...όλη τήν ώρα ό κύριός της έκοιμάτο.

Και με τās λέξεις αυτές, ή 'Ο'Δάλια έκαμε νεύμα εύλογίας και άπογαυρητισμού προς τόν κοιμώμενον Τζάκ, και έξήλθεν από τόν οικίσκον, χωρίς να τήν ιδή και να τήν σταματήσει κανείς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Θάρος, 'Ο'Δάλια!..

Με τās μύτες των ποδιών, ή μικρά μαύρη διέσχισε τόν κήπον, έκρύφθη ό-

πίσω από τούς θάμνους και έφθασεν εις τή δάσος. Από εκεί διηυθύνθη εις τόν ποταμόν. Μόλις έφεγγεν ή αύγή. 'Ανάμεσα από τή δένδρα έφαινοντο λάμψεις ώγαρ άόκη και λευκαί, ως πτέρυγες άγγέλων. 'Η 'Ο'Δάλια έπέσπευσε τή βήμα. Δρόμος χαραγμένος δεν υπήρχε. Πότε ήναγκάζετο νανοιγή δρόμον με τή μπαστούνη του Τζάκ, καλάμι εύλύγιστον και στερεόν, τότε διέσχισε με τή σωμα της τούς πυκνούς θάμνους, έλαφρά ως ή γελεδών όταν σχίζη τήν άέρα. Δύο ώρας έπερπάτησεν έτσι εις τή δάσος, όταν ειδεν έξαφνα έμπρός της μεγάλην έκτασιν ύδατος. 'Ο 'Ογκοδέ εις εκείνο τή μέρος ήτο πλατύς ως θάλασσα. Μόλις διεκρίνετο ή αντίπεραν όχθη του μεγάλου ποταμού. Έκόνταξεν, ήκροάσθη... Σιωπή και έρημία. 'Εστάθη προσεκτική και εις τόν παραμικρότερον κρότον και εις τήν άμυδροτέραν σιάν. Τίποτε! άκρα σιγή, τελεία έρημία. Έκείνησεν όραν πολλήν εις τόν κορμίν ένός δένδρου περιμένουσα. Και τέλος διέκρινεν, εκεί, εις τήν μακρονήν στροφήν του ποταμού, μίαν ασύλληπτον σιάν. 'Η σιάν επροχώρει και όλονέν διαγράφετο καθαρότερα. 'Ητο πιρόγα, τής όποιάς επέβαιον Μαύροι. 'Η 'Ο'Δάλια έβλεπεν ότι ήσαν πολλοί, αλλά δεν ήμπορούσε να τούς μετρήση.

Πώς να κάμη ώστε να τήν ιδούν και να τήν ακούσουν; Διότι βέβαια θα έπερνούσαν από τήν μέσην του ποταμού... Είχε πάρη όμως μαζί της τήν σφυρίκτραν του Τζάκ, μικράν σφυρίκτραν με ήχον όξύν. Θα έσφύριζε και έπειτα θα τήν εκρυπτε, δια να μη τής τήν κλέψουν. 'Η πιρόγα πλησιάζει. Οι ναύται της κωπηλατούν δυνατά και φαίνονται βιαστικοί. Θα σταματήσουν άρά γε δια να τήν πάρουν; Και άν οι Μαύροι εκείνοι ήσαν οι Παγουμήδες; Δυστυχία της! Διότι οι Παγουμήδες που περνούν συχνά τόν 'Ογκοδέ, ειπε ανθρωποφάγοι!.. 'Αδιάφορον! Θα επήγγαινε ετήν τύχη. Και ή 'Ο'Δάλια αναβαίνει εις μικρόν ύψωμα, τή όποιον είχε σχηματίση μόνη της σωρεύσασα χώμα, και αρχίζει να σφυρίζη. Τα σφυρίγματα ειπε δυνατά και πρέπει να ήκούσθησαν από τήν πιρόγαν' διότι δύο-τρία μαύρα κεφάλια στρέφονται προς τή μέρος όπου στέκεται ή 'Ο'Δάλια. Φαίνεται όμως, ότι δεν διακρίνουν καλά από πού έρχεται ό άσυνείθιστος εκείνος ήχος... Τή σωμα της 'Ο'Δάλιας δεν διαγράφεται αρκετά κα-

ΔΥΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

[ΙΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η Μίνα κλαίει.

— Τι έχεις, Μίνα μου; τήν έρωτά άνήσυχη ή μαμά της.

— Τίποτα, μαμά, απάντ' ή Μίνα.

— Μά γιατί κλαίς λοιπόν;

— 'Ετσι!

Και ή Μίνα κλαίει, κλαίει, κλαίει.

Πώς μπορεί να κλαίη ένα παιδί, έτσι, χωρίς να έχη τίποτα, χωρίς να τού έκαμαν τίποτα;... 'Η μητέρα ξαναρωτά:

— Μη σου πονή τή δοντάκι;

— 'Οχι!! ξεφωνίζει ή Μίνα.

— Μη σου πονή ή κοιλίτσα;

— 'Οχι!!!

— Μη σου πονή τή αυτάκι;

— 'Οχι!!!

Και ή Μίνα κλαίει, κλαίει ακόμη πιο πολύ.

Νά σάς πώ λοιπόν εγώ τή μυστικό; — 'Η Μίνα κλαίει γιατί τής πονεί τή δοντάκι της.—Μπα! θα πητε, και γιατί δεν τή λείει τής μαμάς της; να τής κάμη κανένα γιατρικά, να τής περάση; —Μά να, ίσα-ίσα γι' αυτό δεν τή λείει!

'Η Μίνα φοβάται τή γιατρικά, φοβάται τούς γιατρούς. Φοβάται μη τής τή βγάλουν και πονέση, φοβάται μη τής βάλουν κανένα γιατρικό και τήν κάμη... Γι' αυτό τή κρύβει όσο μπορεί. 'Όσο ό πόνος της ειπε μικρός, τόν ύποφέρει, ζωμένη σε μίαν άκρη. 'Αμα ό πόνος μεγαλώνη, αρχίζει τή κλάμματα. Ποτέ όμως δεν λείει τί έχει, και ή καυμένη ή μαμά της πείει να τρέλλαδη.

Έπειτα... τή κλάμματα παύουν. Τή δοντάκι περνά μονάχο του. 'Αλλά ύστερα από πολλές ώρες, και από πολλά κλάμματα, και από πολλά βάσανα. Πολλές φορές, όλόκληρη νύκτα ή Μίνα δεν μπορεί να κοιμηθή, και κρατά άγρυπνη και τή μαμά της.

Αυτά κάμνει ή Μίνα. Είπε τή ένα από τή δύο κοριτσάκια. Τή άλλο; Είπε ή Αελέ. 'Αλλά τί κάμνει ή Δελέ, θα σάς τή πώ μεθαύριον.

Η ΤΡΙΣΥΓΓΗΝΗ

θαρά επάνω εις την πρασινάδα της οχθής. Τότε εκείνη βγάζει το ένα της φόρεμα, το λευκόν ύφασμα με τὰ άνθη, και το σύει γύρω της ως σημαίαν. Την είδαν! Διότι ή πιρόγα σταματά. Οι κωπηλάται τουλάχιστον δεν κινούν πλέον τὰ κουπιά. Αναμιθόβως συσκέπτονται τί να κάμουν. Διότι πότε ξανακινούν να κουπιά, και πότε πάλιν τσφινούν πότε δια να εξακολουθήσουν τὴν δρόμον των, πότε δια να πλησιάσουν πρὸς τὴν 'Ο'Δάλια. Τελος πάντων! Δεν υπάγει πλέον διαταγμός. Ο δρόμος τῆς πιρόγας εἶνε σταθερός, κανονικός, συνεχής. Αἱ σκια καθαρίζονται και διακρίνονται τώρα σώματα και πρόσωπα. Οι Μαύροι εἶνε τέσσαρες. Ἄλλα δεν εἶνε ἐντόπιοι, οὔτε ἀπὸ τὰ γειτονικά χωρία. Διότι ποτέ ή 'Ο'Δάλια δεν εἶδε τέτοιους. Τὸ σῶμά των εἶνε ὑψηλότερον, τὰ μέλη των ἰσχυρότερα. Εἰς ἐκ τῶν τεσσάρων, ὑψηλότερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, φαίνεται ὅτι τοὺς κυβερνά. Ἐχει ξύλινα βέλη εις τὰ μαλλιά του, και τὸ σῶμά του καλύπτει μακρὸν περιζώμα ἀπὸ φάθαν.

— Θεέ μου! Τί κακοὶ πού φαίνονται και πόσον θυμωμένοι πού ἀναγκάσθηκαν νὰλλάξουν δρόμον!

Τί τοὺς θέλει αὐτὴ ή ξένη πού τοὺς σφουρίζει και τοὺς προσκαλεῖ;

Ἡ 'Ο'Δάλια προσκαθεῖ νὰ κάμη πρόσωπον γελαστόν, εὐχάριστον, γλυκύ. Θὰ μεταχειρισθῇ ὅλα τὰ μέσα δια να τοὺς θέλῃ, και ἐννοεῖ να τοῖς πληρώσῃ τὸν φόρον της.

— Ἄρῶ ἀναβαίνετε τὸν ποταμό, τοῖς ἐφώνησε, μὴ κάμνετε τὴ χάρι να με πάρτε μαζί σας;

Δὲν ἐννοοῦν τὴν ξένην αὐτὴν γλώσσαν! Αὐτὸ μαρτυρεῖ ἐν κίνημα τῶν ὤμων τοῦ μεγάλου και χοιτροῦ Μαύρου Ἀρχηγῶ.

Δείχνει ή 'Ο'Δάλια τὸ μέρος ὅπου θέλει να ὑπάγῃ:

— Νά, τῷ λέγει, με νεύματα και με λέξεις θὰ σοῦ δώσω αὐτὸ τὸ μαστοῦνι τὸ χέρι του εἶνε ἀπὸ μέταλλο πολύτιμο! καὶ ἰδὲς τί καμπύλη πού κάμνει χωρὶς να σπάζῃ!

Και ταῦτα λέγουσα, ἐσίμωσε τὴν ἄκραν τῆς εὐλυγίστου ράβδου εις τὴν ἐπάργυρον λαβὴν της.

Ὁ ἀρχηγὸς ἔκαμε νεῦμα ἀδιαφορίας.

— Δὲν τοῦ φθάνει! ἐσυλλογίσθη ή 'Ο'Δάλια.

— Θὰ σοῦ δώσω ἀκόμη αὐτὰ τὰ φρούτα και αὐτὰ τὰ ψωμάκια πού τὰ ἔκαμαν Λευκοί! δὲν φραγες ποτέ σου εἶσαι ὄρατα.

Οἱ Μαύροι ἐγαύρωσαν τὰ μάτια των με λαίμαργίαν. Εἶχαν ἐξαντληθῇ αἱ προμήθειαι των κ' ἐπεινούσαν φοβερά.

— Τί ἄλλο ἀκόμη; ἠρώτησε δια νεύματος ὁ Μαύρος Ἀρχηγός.

Ἡ 'Ο'Δάλια ἐσυλλογίσθη τὸν σου-

γιά της. Αὐτὸν ὁμως ἤθελε να τὸν κρατήσῃ.

— Τί ἄλλο; εἶπε νά, θὰ μὴ δώσῃς τὴ θέσι σου εἰς τὴν πιρόγα και θὰ κωπηλατῶ ἐγώ, ἐνῶ εἰσὺ θὰ ξεκουράζεσαι.

Ἡ προσφορά αὐτὴ εὐχάριστῃ τὸν Ἀρχηγόν, ὁ ἔποιος ἔκαμε νεῦμα συγκαταθέσεως. Ἡ πιρόγα ἐπλησίασε μέγχοι τῆς οχθής. Ἡ 'Ο'Δάλια τοῖς ἔδωσε τὸ καλάθι με τὰ τρόφιμα, ἐπήδησεν ἐλαφρά μέσα εις τὸ πλοίαριον και προσέφερε τὸ μαστοῦνι της εις τὸν Ἀρχηγόν. Ἐπειτα ἐκάθησεν εις τὴν θέσιν του, παρὰ τὴν πρόραν, κ' ἔπιασε τὸ κουπί του.

Κωπηλατεῖ δυνατὰ σὺν ἄνδρας. Ἄλλα μετ' ὀλίγον οἱ πεινασμένοι Μαύροι ριχνονται εἰς τὸ φαγητὸν και ἀγίνουν τὰ κουπιά. Ἡ 'Ο'Δάλια κωπηλατεῖ τώρα μόνη. Εἶνε πολὺ κουραστικὸν! Ὁ ἥλιος τοξεύει κατὰ τῆς κεφαλῆς της τὰς ἀκτίνας του. Οἱ Μαύροι τρώγουν, τὸ καλάθι ἀδειάζει. Ἐπειτα σκύπτουν ἀπὸ τὴν κουραστήν, παίρνουν με τὰς παλάμας των νερό και πίνουν ἀπλήστως. Ἡ 'Ο'Δάλια κωπηλατεῖ με ἕλην τῆς τὴν δύναμιν, ἄλλα δύναμιν δὲν εἶχει πλέον. Τὸ πλοίαριον μόλις κινεῖται... Ἄλλα κανεὶς δὲν συλλογίζεται να πιάσῃ κουπί. Και ὁμως, πρὸ ὀλίγου, οἱ Μαύροι ἐφαίνοντο τόσο βιαστικοί! Τί σημαίνει τάχα αὐτὴ ή ἀδιαφορία;...

Δὲν ἔτρωγαν πλέον, διότι δὲν εἶχαν τί να φάγουν. Ἄλλ' ὀμιλοῦσαν μεταξὺ των με ζωηρότητα και ἐξαψιν. Ἐκαμναν συμβούλιον κ' ἐφαίνοντο τελειῶς σύμφωνοι. Κ' ἐκύτταζαν κάθε τόσο τὴν 'Ο'Δάλιαν με μάτια παράξενα, πού τῆς ἔκαμνον φόβον.

Φόβον;.. Ἄ, ὄχι δά!.. Ἡ 'Ο'Δάλια φόβον;... Ὅταν ἐσυλλογίζετο ὅτι ὁ Τζάκ ἐφλέγετο ἀπὸ τὸν πυρετὸν εις τὴν φάθαν του, και ὅτι αὐτὴ ἐπήγαινε δια να τοῦ εἴρῃ ἰατρικόν;..

Τὸν ἀνακαρίστα ἐμπρὸς της, πρὶν να πῆσῃ ἄρρωστος, ὅταν ἦτο τόσο εὐφροστος, δυνατός, ἀποφασιστικός, ἀνδρείος ἐνθυμεῖτο τὰς συμβουλὰς του, και τὰ λόγια του ἐβοηθοῦσαν εις ταῦτά της.

«— Οἱ Παχομῆδες, τῆς εἶχεν εἰπῆ κάποτε, εἶνε σκληροί, ἄλλα περισσότερον δειλοί. Ὁ Παχομῆς σε φοβίσει ἂν δὲν σε φοβάται, και σε κυριεύει ἂν δὲν τὸν κυριεύσῃς ἐσὺ. Μὴν ἀποφεύγῃς τὸ βλέμμα του, ἄλλα μάλλον να τὸ ἐπιζητῆς. Κότταξέ τον, ἀνέλιξέ τον, κάρφονέ τον με τὸ βλέμμα σου! Τότε μὴ χάσῃς οὔτε στιγμήν. Αὐτὴ ή στιγμή εἶνε πολύτιμος. Εἶνε ή ὄρα τῆς κατακτήσεως και τῆς νίκης. Ἐπωφελήσου τὴν δια να νικήσῃς. Με θάρρος, με ἀφοβίαν, με περιφρόνησιν. Πάιρνε τὰ πράγματά του ὡς να ἦσαν ἰδικά σου. Κυριεύσε τον ὀλέκληρον. Ὅταν ὑποτα-

χθῆ, δεῖξέ του τὴν ἀξίαν σου και τὰ προτερήματά σου. Ἄλλα μὴ τοῦ δώσῃς θάρρος ποτέ. Ἄφινε μεγάλην ἀπόστασιν μεταξὺ σου και τῶν Παχομῆδων. Ἄς ἀγνοοῦν τὰ ἀπόκρυφα και τὰ μυστήρια τῆς δυνάμεώς σου».

Κ' ἐνῶ ἐσκέπτετο οὕτω, ἤκουε τὴν καταγιδοὺ μωκωμένην ὀπίσω της, και προσθάνετο τὸν κεραυνόν, ὁ ὁποῖος θὰ ἔπιπτεν ἐπάνω της. Ἐὰν αὐτὴ, ή 'Ο'Δάλια, δὲν ἀφῆρθε τὸν κεραυνόν!

Ἐξάρνα, ἀποτόμως, ἔπαισε να κωπηλατῆ, ἐτραβῆσεν ἐμπρὸς της τὸ κουπί, και τὸ ἀκούμῃσεν εις τὴν ἄλλην πλευρὰν τῆς πιρόγας, ὡς φραγμὸν μεταξὺ αὐτῆς και τῶν Μαύρων.

Ἐπειτα ἐσηκώθη, ἐσταύρωσε τὰ χέρια της, και ὡς ἂν τὸ σῶμά της ὄλον ἐγίνεν, ἐξάρνα ἀπὸ σίδηρον και ἔχι ἀπὸ κρέας, ἐτεντώθη, ἐσκλήρυνθη, και με τὸ σθένος ἐκείνου, τὸ ὅποιον πολλὰκις τῆς ἐθαύμασεν ὁ Τζάκ, τότε πού ἤμυετο κατὰ τῶν Μαύρων τοῦ χωρίου, τοῖς ἐφώνησε:

— Ἡ σειρά σας τώρα να ἐργασθῆτε και να με πᾶτε ἐκεῖ πού θέλω!

(Ἐπειτα συνέχισε) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΓΥΡΛΛΟΣ

Ὅταν ἤκουε τὸν γυρῶλον να κελαιδῆ τόσο δυνατὰ, ή μικρὰ Ἀγλαῖα ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο κανένα θηρίον! Δι' αὐτὸ τὴν πρώτην φορὰν πού τὸν εἶδε, κατεξεπλάγη:

— Πῶς γίνεται, εἶπε, ἕνα τόσο μικρὸ ζωῦφι να βγάξῃ τέτοιες φωνάρες; οὔτε βλέπω εις τὸ κεφάλι του κανένα μεγάλο στόμα ἀπὸ τὸ ὅποιον να βγαίνῃ αὐτὴ ή φωνή!

Πολὺ δικαία ή ἀπορία τῆς μικρᾶς Ἀγλαῖας. Ἄς μάθῃ ὁμως, ὅτι ὁ ἦχος πού κάμνει ὁ γυρῶλος, τὸ τρίζονι, δὲν εἶνε φωνὴ ἐξερχομένη ἀπὸ τὸν λάρυγγά του. Ὁ γυρῶλος δὲν εἶνε φάλης, ὅπως τὰ πτηνά, ἄλλα μάλλον μουσικός, ὀργανοπαίκτης, ὡς να ἐλέγαμε βιολιτζῆς... Διότι δὲν κάμνει τίποτε ἄλλο, παρὰ να τρίβῃ τὰ δύο μεμβρανοειδῆ πτερὰ του, τὸ ἕνα με τὸ ἄλλο. Καὶ ὅμα ἀρχίσῃ τὴν μουσικὴν του, τὴν ἐξακολουθεῖ πλέον ὅλην τὴν νύκτα, —διότι τὴν νύκτα μόνον τοῦ ἀρέσει να διασκεδάξῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἄς μάθῃ ἀκομῆ ή μικρὰ Ἀγλαῖα, —και ὁποῖος ἄλλος δὲν τὸ ξέρει, —ὅτι ὑπάρχουν δύο εἴδη γυρῶλων: Ὁ κατοικίδιος γυρῶλος, ὁ ὁποῖος λέγεται εἶσαι διότι μένει εις τὰ σπιτία, και εις τὰ ζεστότερα μέρη τῶν σπιτιῶν, (π: χ: κοντὰ εις τοὺς φούρνους). Καὶ δεύτερον ὁ ἀγροτικός γυρῶλος, ὁ ὁποῖος μένει πάντοτε εις τὴν ἐξοχὴν, εις τοὺς ἀγρούς, ἐκτὸς ἐταν... τὸν συλλαμβάνουν τὰ πα-

διὰ και τὸν φέρουν εις τὴν πόλιν, δια να τὸν κλείσουν εις τὸ κλουβάκι.

Ἡ συνήθεια αὐτὴ εἶνε ἀρχαιοτάτη. Τὰ παιδιὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὅπως και τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων, ἀγαποῦσαν να ἐξημερῶνουν γυρῶλους και να τοὺς ἔχουν κοντὰ των τὴν νύκτα, εις τὰ κλουβάκια, δια να κούσουν τὸ ἄσμα των.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, και προπάντων τῆς Ἑπτανήσου, οἱ χωρικοὶ κάμουν τὸ ἐμπόριον τῶν γυρῶλων. Πωλοῦν δηλαδὴ γυρῶλους και συγγρῆνωσ κλουβάκια, τὰ ὅποια κατασκευάζουν οἱ ἴδιοι ἀπὸ πάτους ξυλίνων κουτιῶν (ὡσεπιτοπλεῖστον αὐτῶν πού βάζουν τὰ λουμίγια) και ἀπὸ φουρκέτες. Φαίνεται ὅμως ὅτι εις τὴν Πορτογαλίαν τὸ ἐμπόριον αὐτὸ ἀκμάζει περισσότερο. Διότι ἐκεῖ τὰ παιδιὰ τρελλαινονται δια τοὺς γυρῶλους και δὲν ὑπάρχει σπιτί πού να μὴ ἔχῃ τὸ κλουβάκι του.

Κ' ἐγώ, ἐνθουσοῦμαι, ὅταν ἤμουν μικρός, μὴ ἄρεσε να ἔχω γυρῶλους. Τοὺς ἔτρεφα με φλούδες καρπουζιῶν και πεπονιῶν. Τὴν νύκτα μ' ἐλίχνιζε τὸ ἄσμα των. Συχνὰ ὁμως τὸ πρωί, ἐξυπνῶν, εὔρισκα εις τὸ κλουβάκι τὸ πτώμα τοῦ γυρῶλου μου, τὸ ὅποιον ἔτρωγαν τὰ μυρμήκια!..

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΙΩΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 114ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐξ ὧων θὰ δημοσιευθῶν εις τὰ φυλλάδια τῆς Διαπλάσεως, τῶν μηνῶν Ἀπριλίου, Μαῖου, Ἰουνίου και Ἰουλίου 1909.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 114ος Διαγωνισμὸς πρὸς ἐπρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐκ τῶν ἐχόντων ψευδώνυμον ἐγκυκρημένον δια τὸ 1909, ἐπιθυμοῦν να διαγωνισθῶν, ἀφελθῶν πρῶτον να προμηθευθῶν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Ἀσκήσεων.

Οἱ νέοι Ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποῖους ἀρκετεῖ ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγόν τοῦ Συνδρομητοῦ, τὸν δημοσιευθέντα εις τὸ φύλλον 1-2 (Κεφ. Γ'), παραμένουν οἱ αὐτοί.

Βραβεῖα θ' ἀπονεμθῶν τὰ ἑρισμένα δια τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ἔποια εὑρίσκατε ἐπίσης εις τὸν Ὁδηγόν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε', ἄρθρον 2, § α, β, γ.)

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΑΣ

Τὴν προσχῆ Πέμπτην, 9 Ἀπριλίου, ὄρα 9 1/2 Μ. Μ. θὰ ἐορτασθῇ κατὰ τὰ προαναγγελλέντα εις τὸν «Παρασσόν» ή Τριακονταετηρίδα τῆς «Διαπλάσεως».

Ἡ ἐπί τῆς Τριακονταετηρίδος Ἐπιτροπὴ, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων λογίων τῶν Ἀθηνῶν, καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, λογογράφων, ποιητῶν κτλ. ἐδημοσίευσεν τὴν ἐπομένην Ἐκκλήσιν:

ΑἴΟΟ τῆς ἰδρύσεως τοῦ περιοδικοῦ «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» συναπληρωθῆ πρὸ μικροῦ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΤΙΑ, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας συνεχῶς και ἀνελλιπῶς ἐκδοθὲν τὸ περιοδικὸν ἰσθθ, διέπλευσεν ἤδη δύο γενεάς. Οἱ πρώτοι του συνδρομηταί, τὰ παιδιὰ και οἱ ἔφηβοι τοῦ 1879, πατέρες σήμερον, ἐγγράφουν εις

τὴν «Διάπλασι» τὰ τέκνα των. Αὐτὸ καθ' ἑσὺν τὸ γεγονός σπανιώτατον, και ἴσως μοναδικὸν εις τὰ χρονία τοῦ ἐν Ἑλλάδι περιοδικοῦ τύπου, προσκίταται μετρίον ἐπισημασθῆ, ἂν ἀναλογισθῶμεν ὅτι ή ἀγνοοσα τριακονταετιαν «Διάπλασις», ἐκ τῶν ὀλίγων παρ' ἡμῖν περιοδικῶν τὰ ὅποια ἐξεπλήρωσαν τὸν προορισμὸν των, δὲν ἀπέκαμεν οὐδὲ παρήκμασεν ἐκ τῆς μακρᾶς ἡλικίας και τοῦ δυσκόλου ἀγῶνος, ἄλλ' ἀκράια εἰπέρο ποτε, νεάζουσα, θαρραλέα, ἐξακολουθεῖ αἰσίως κ' ἐπὶ πολὺ ἀκόμη θὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν ὄρισὸν τῆς δρόμον.

Τὸν σταθμὸν αὐτὸν τῆς Τριακονταετίας οἱ κατοτήριον ὑπογεγραμμένοι, πρῶτον και ἰπὺν συνεργάται, παλαιοὶ συνδρομηταί, φίλοι και διασῶται τοῦ περιοδικοῦ, ἀπεφασίσανεν να πανηγυρῶσιν δημοσίῃ, διοργανῶντες τὴν ἀφιόχουσαν φιλολογικὴν και καλλιτεχνικὴν εορτήν. Ὁ δὲ Φιλολογικὸς Σύλλογος «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ», τιμῶν ἐπίσης τὴν «Διάπλασιν», υἰοθέτησεν τὴν εορτὴν αὐτὴν και ἀνέλαβε τὴν διεξαγωγὴν της.

Σύμφωνον πρὸς τὴν παιδαγωγικὴν ἀποστολὴν τοῦ τιμωμένου περιοδικοῦ ἐκρίναμεν τὸ να χρησιμοποιοθῶν αἱ ἐκ τῆς ἐσπερίδος εἰσπραξῆς ὡς χρηματικὸν Βραβεῖον Διαγωνισμάτων πρὸς συγγραφήν και εἰκονογράφην ἐθνικοῦ παιδικοῦ διηγήματος ή μυθιστορηματος.

Ἐδελπιστοῦμεν ὅτι προθύμως θέλετε τιμῆσαι δια τῆς παρουσίας ἡμῶν τὴν εορτήν, τόσον δια τὴν πρὸς τὴν «Διάπλασιν» ὑπὸ παντός Ἑλληγος ὀφειλουμένην τιμὴν κ' ἐθνομοσύνην, ὅσον και δια τὸν ἕψηλὸν ἐθνικὸν και φιλολογικὸν σκοπόν, τὸν ὁποῖον θὰ ἐξυψηρηθῆσῃ ή πρὸς τὴν ἐσπερίδα ἡμῶν συνδρομή.

Ἐν Ἀθῆναις τῆ 2 Ἀπριλίου 1909.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

- Τιμωτῶν Α. Ἀργυροπούλου. — Χαρ. Ἀντίνος. — Ἰωάννης Μ. Δαμβέρης. — Πολ. Τ. Δημητριάδου. — Ἰάν. Χ. Δραγάτης. — Γεώργ. Δροσίνης. — Δημήτριος Κανκλιάνος. — Δ Γε. Καμπουρογλοῦς. — Ἀριστοτέλης Π. Κουσιδῆς. — Σπυρ. Π. Δάμπρος. — Νικόλαος Ι. Δάσκαρις. — Ἀντώνιος Σ. Μάτεσις. — Παῦλος Νιρβάνης. — Γρηγόριος Σενόπουλος. — Κωνστῆς Παλαμάς. — Στ. Α. Παπαφράγγος. — Ἰωάννης Πολέμης. — Ν. Ποριώτης. — Ἀριστομένης Προβελέγγιος. — Ἰωάννης Σ. Σβορώνος. — Γεώργιος Σουρῆς. — Γεώργιος Κ. Στρατηγγῆς. — Γ. Β. Τσοκούπουλος. — Νικόλαος Ι Χατζιδάκης. — Παντελῆς Χόρν.
- Τὸ δὲ Πρόγραμμα τῆς Ἐσπερίδος συνετάχθη ὡς ἑξῆς:
- ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ (ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ)**
 Ὁ κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΚΑΜΑΝΟΣ: Περὶ τοῦ ἔργου και τῆς ἀποστολῆς τῆς «Διαπλάσεως».
- Ὁ κ. ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΓΙΟΣ: Ἡ Φωνὴ τῶν Κομμάτων (ποίημα).
- Ὁ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ: Ἡ λύσις τοῦ πρώτου Ἀλγίσματος.
- Ὁ κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ: Ἡ καλὴ μας «Διάπλασις» (ποίημα).
- Ὁ κ. ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ: Κάτι σχετικόν.
- Ὁ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ: Παιδικαὶ Ἀναμνήσεις (ποίημα).
- ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ (ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ)**
 [Ἀποκλειστικὸς ὑπὸ πρῶν ή νῦν συνδρομητῶν και συνδρομητριῶν τῆς «Διαπλάσεως»].
- Ἄθθ Ἑλληνικὰ Τραγούδια, Ἄσμα ὑπὸ τῆς Δοσ ΚΡΗΣΤΙΝΗΣ Δ. ΚΟΡΟΜΒΛΑ, με συνοδείαν

κλειδοκυμβάλου ὑπὸ τοῦ κ. Τ. ΖΑΦΘΠΟΥΛΟΥ

Θά εἶμαι Ἐγώ! Μονόλογος, ἀπαγγελία ὑπὸ τῆς Δοσ ΝΙΚΗΛΙΔΟΣ Κ. ΧΡΥΣΟΓΑΝ.

Τὸ μᾶθημα τῆς Γεωγραφίας, Μονόλογος, ἀπαγγελία ὑπὸ τοῦ κ. ΣΠΥΡ. Κ. ΤΡΙΚΟΠΗ.

Διάφορα ποιήματα ἐκ τῶν τῆς «Διαπλάσεως», ἀπαγγελία ὑπὸ τοῦ κ. ΝΑΠ. Α. ΛΑΠΑΘΙΩΤΟΥ.

Τὰ ἔξοδα τῆς Διηγῆς, παιδικῆ κωμῳδία μονόπρακτος, τὴν ὁποίαν θὰ παιζῶν οἱ μικροί:

ΑἴΜ. ΜΙΧ. ΠΑΝΟΥΚΑΚΗΣ (Δημητριάδης)

ΑΥΓΡΑΦ. Ν. Ι. ΔΑΣΚΑΡΙΣ (Ἀντώνης)

ΑἴΜ. ΝΑΡ. ΠΑΝΟΥΚΑΚΗΣ (Κωνστῆς)

Ἡ τιμὴ τοῦ εἰσιτηρίου ὄρισθη εις δρ. 3, και ἐξαρκετικὸς δια τοὺς συνδρομητάς τῆς Διαπλάσεως, εἰς δραχμὰς 2.

Πρὸς τοὺς ἐν Ἀθῆναις και Παιραιε φίλους μου στέλλω ἄσμερον τὸ πρόγραμμα με ἐν εἰσιτηρίον. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν να ἐλθουν εις τὴν ἐσπερίδα, ἄς τὸ κρατήσουν και ἄς μὴ στείλουν εις τὸ Γραφεῖόν μου δραχμὰς δύο. Ἄλλως ἄς μὴ τὸ ἐπιστρέψουν ἀσφαλῶς μέχρι τῆς προσεχοῦς Τετάρτης.

Ὅσοι θὰ συνευθεθῶν και ἀπὸ μὴλη τῆς αἰκογενείας των, εἰμποροῦν να προμηθευθῶν ἀπὸ τὸ Γραφεῖόν μου ὄσα εἰσιτήρια θέλουν ἄλλα πρὸς δραχμὰς τρεῖς. Διότι διδραχμὸν εἰσιτηρίον μόνον ἐν δικαιοῦται να λάβῃ κάθε συνδρομητῆς, διὰ τὸν ἑαυτὸν του: αὐτὸ πού τὸ ἔσπελα. Ἐννοεῖται, ὅτι εις τὴν θύραν τοῦ Παρασσῶ, τὴν ἡμέραν τῆς ἐσπερίδος, μόνον τριδραχμὰ εἰσιτήρια θὰ πωλοῦνται. Ὅστε, ἂν ταχθῶν ἐν λάθῃ κανεὶς ἐκ τῶν συνδρομητῶν μου τὸ στελλόμενον διδραχμὸν, εἰμπορεῖ ναγοράσῃ ἄλλο μόνον εις τὸ Γραφεῖόν μου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Κάρτες, κάρτες, κάρτες! Μ' ἐπλημμύρισαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Καὶ τί ὄρατες! Οἱ φίλοι μου ἐδιέλεξαν τὰς κομψότερας, τὰς πολυτελεστεράς, δια να γράψουν τὰς παχαλινας των εὐχὰς. Χριστὸς Ἀνάστη! Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους ἀπὸ καρδίας, ἂν και δὲν ἀναφέρω τὰ ὀνόματά των διότι εἶνε πάρα πολλοί. Καὶ τὸ χρονοῦ.

Πραγματικῶς, Ἡλιακὴ Ἀνις, εις τὰς Καλάμας ἔχω πολλοὺς συνδρομητάς και συνδρομητριάς. Θὰ γνωρισθῆτε μετ' ὀλίγον και εἶσαι ή διαμονή σου εις τὴν ὄραϊαν πόλιν θὰ πού εἶνε ἀκόμη πλέον εὐχάριστος.

Ἡ φίλη μου Ἰουλιὰς ὑπεραγαπᾶ... τὸ ἀτμήπλοιον «Ἀθῆνα». Καὶ ξέρετε διατί; Διότι—μὴ γράφετε—αὐτὸ μὴ φέρνει πάντοτε τὸ ἀγαπητὸν μου φυλλάδιόν σου, και τὸ περιμένο ὅπως οἱ Ἑβραῖοι τὸν Μασσῶν.

Ὁ «Κοσμοκράτωρ», Ζακυνθινὸν Πανό, εἰμπορεῖ να εἶνε ὀλίγον βάρος δια τὴν ἡλικίαν σου. Τὸ ὄνομα πού ζητεῖς δὲν εἰμπορῶ να σοῦ τὸ φανερώσω, χωρὶς τὴν ἀδειαν τῆς φίλης μας. Ζήτησέ της το δια Μικρᾶς Ἀγγελίας.

Ὅλοι σου αἱ ἀπορίαί, Ἀναμνήτων, λύνονται ἂν διαβάσῃς με προσοχὴν τὸν κανονισμὸν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν πού ἐτυπώθη εις τὸ 1-2ον φύλλον, σελὶς 11. Ἐκεῖ θὰ ἴδῃς ὅτι ὁ ἀριθ. εἶνε δια ναρίθμησις σὺ τὰ τετράδια πού θὰ λαμβάνῃς ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐπομένως εις ὄσα στέλλεις, δὲν πρέπει να γράφῃς ἀριθμόν.

Ὁρατοτάτη πάλιν ή ἐπιστολή σου, Ἐλαφῆ τῆς Ἀλύπτου. Ἐκείναι μάλιστα αἱ ἐντυπωστικῆς τῆς παιδικῆς σου ἡλικίας, ὅταν ἐκαθῶσουν εἰς τὰ γόνατα τοῦ μπαμπᾶ και κουβεντιάζατε με τὸ φεγγάρι, με κατεγοήτευσαν. Φίλησέ μου τὸν Ἀντωνάκη.

Ἀπολοσθεῖσα Ἐλαίς, συνδρομητὰς ἔχω ἐν ὄλῳ περὶ τὰς τρεῖς χιλιάδας. Ἐνοεῖς ὅμως ὅτι μὲ τὰδέλφια τῶν ποῦ λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν κίνησιν, ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς μεγαλύνει πολὺ. Βάλε τώρα καὶ τοὺς ἀπλοῦς ἀναγνώστας, καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν ποῦ διαβά- ζεις τώρα, τὴν διαβάσκουν συγχρόνως τριάντα χιλιάδες Ἑλληνοπούλα το ὀλιγώτερον ! Εἰ- σοὶ εὐχαριστήμεν !

Παπαροῦνα, ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς σας εἰς Καισαριανὴν μὲ κατενθουσίασε. Ναι, ἡ Βουλή ἐψήφισε 500 δραχμὰς ὑπὲρ τῆς Δια- πλάσεως. Τὸ ποσὸν βεβαίως εἶνε πολὺ μικρὸν, ἀλλ' ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖς, ἀποτελεῖ ἀκίμη μίαν ἐπίσημον ἀναγνώρισιν τῶν ὑπηρεσιῶν, τὰς ὁποίας προσφέρει τὸ περιοδικὸν μας.

Μυροβόλον Ἴον καὶ Ἑλληνικῆ Νηαρχίς, πόσον μ' εὐχαρίστησεν ἡ κοινὴ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐγράφατε ἀπὸ τὴν ἐξοχίῃ. Σὰς εὐχαριστῶ ποῦ μ' ἐνθυμείσθε ὅπου καὶ ἂν εὐ- ρισκῆσθε.

Πρωμίμωσα τῆς Σεινίου, χάρη πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν. Ἀλλὰ τρεῖς ἔτη συνδρομη- τριά μου καὶ τώρα μάλισ νὰ μοῦ γράψῃς διὰ πρῶτην φοράν ; Ἄς ἐλπίσω τουλάχιστον ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ τακτικά. Κάποιον ἀπὸ τὰ Π. Πνεύματα θὰ σοῦ δημοσιεύσω.

Αἰγυπία Ἀριστοκοῦαίτις, δὲν πιστεύω νὰ ἔκαμες κανένα σφάλμα. Ἀπεναντίας ἦτο κα- θήκον σου νὰ μαρτυρήσῃς εἰς τὴν Διευθύν- τριαν τὴν κόρην ἐκείνην ἀραῦ ἐπανειλημμένως ἔκαμε κατὶ κακόν. Ἔγινε αἰτία νὰ τιμωρηθῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ διορθωθῇ. Τὸ καθήκον εἶνε κά- ποτε σκληρόν, πάντοτε ὅμως εἶνε καθήκον ! —Ναι, καὶ αἱ δύο ἀπαντήσεις εἶνε διὰ σέ.

Ἐραίας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν εβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς : **Προή Ψυχορραγοῦν- τος Ἀγγέλου** (ποῦ μὲ μεγάλην μου εὐχα- ριστήσιν τὴν εἶδα καὶ αὐτὰς καὶ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου.) **Κυκλαμῖν Ἀρχιεπισκοποῦ Γεωργίου**, **Τῆς Δευτερίας τ' Ἀγέρι**, **Ἠρώ τῆς Λιμνῆς**, **Ρίγας ὁ Φεραῖος** καὶ **Δουξ τῆς Σάφουης**.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα : **Μικρὸς Κοπηλάτης**, α. (Ν. Ε.) **Πρωμίμωσα** τοῦ **Βυζαντίου**, κ. (Ε. Χ.) **Ἰερὸς Ἀγών**, α. (!—;—!) **Κόμη- κινῆ Παπαροῦνα**, κ. (!) **Ὀδοῦσος Ἀνδρου- τος**, α. (+—X.). **Ἐξόριστος Βασιληᾶς**, α. (Α. Σ.) **Ἀργιολοῦλοδο**, κ. (. . .) **Πρωίη Ἀδρα**, α. (Ν. Κ).

Ἀνανέωσις Ψευδωνύμων : **Φιλόλεχον Κόρη** κ. **Ἑλληνικὴ Φιλολογία**, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλ- λάξουν : ἡ **Ἰονίās** (0) μὲ **Ἀπτερον Νίκην**, **Βίμαι Ζακυνθία** καὶ «21» — ἡ **Ἐθνικὴ Ἀ- ναγέννησις** (0) μὲ **Ἀρμονίαν τοῦ Ἀπειρον**, **Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον**, **Ἰωνον τῆς Κρή- τος**, **Νάρισην**, **Κόκκινον**, **Ἐθνομάρτυρα** — ὁ **Ἀριάνης** (0) μὲ **Ἔγρον τοῦ Μορῆ** — ἡ **Ἐ- λαφὸς τῆς Αἰγύπτου** (0) μὲ **Αἰγυπτίαν Βασι- λόπειδα**, **Διακονηθεῖσαν Ἀροακειάδα**, **Ἰωάν- ναν Δ' Ἀρχ.**, **Παλαοῦδαν τοῦ Ἀγροῦ** — **Τῆς Δευτερίας τ' Ἀγέρι** (0) μὲ **Πονημένον Δια- βήτην**, **Πατριῶν Σπουργίτι**, **Ἀνδοῦσαν Ἐλαίαν** ἢ **Ἑλληνικὴ Φιλολογία** (0) μὲ **Τραλλιανὴν Ἠρώ**, **Ἰωνικὴν Μορῆν**, **Δάκην Ὑποδοῦ- λου Ἑλληνος** — τὸ **Ἀργιολοῦλοδο** (0) μὲ **Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν**, **Τακτικὸν Κύ- ριον**, **Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον**.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : **Στρατηλάτην τῆς Ἀσίας** (ἔλαβα εὐχαριστῶ) **Δουκὴν Ἀδραν** (αἱ λύσεις σου λαμβάνονται τακτικά ναι, καὶ ἐφέτος θὰ προκηρῶν δια- γωνιστῶν φωτογραφίας) **Σπερματόν Ἀσθρον** (εὐχαριστῶ πολὺ) **Φιλόλεχον Κόρην** (ἔλαβα εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως διὰ τὰ συγχαρητήρια)

Γερ. Ε. Μαλ. (ἐλήθη) **Ν. Ε. Κ.** (ἄρατον) ἐδήλωσα ὅμως ὅτι ἔργα συνδρομητῶν μου δὲν δημοσιεύω) **Τεργῆν Ἀοιδόν** (περιμένω νεότερα) **Παγορόμιον** (μερικὰ θὰ δημοσιεύ- θοῦν) **Ν. Ε. Κομν.** (εὐχαριστῶ) **Ἀνδοῦνα Παλατολόγου** (βεβαίως, διὰ νὰ μοῦ γράψῃς δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχῃς νὰ μοῦ ἀναγγείλῃς κατὶ ἐσπουδαῖον) **Ἀρρόσοσαν Θάλασσαν** (ἔτσι νὰ γράφῃσαι, διότι ἔτσι σοῦ ἐνεκρίθη τὸ ψευδὸν- ὄνυμον) **Ὀνειροπόλον Κρήτα** (ἔστειλα) **Μι- κρὸν Κοπηλάτην** (χάρη πολὺ διὰ τὴν γνω- ριμίαν) ὅλοι σὲ ἀσπάζονται) **Δάστην τὸν Πατριῶν** (ὁ ἀριθμὸς σου εἶνε 890) **Φίλην τὸν Ζῶων** (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐραίας εὐχὰς) **Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν** (ἔγε ὑπομονὴν, θὰ λάβῃς) **Κόρη** (στελεῖς καλλίτερα τὴν παραγ- γελίαν σου πρὸς τὸν ἴδιον : ὁδὸς Ἀναγνω- στοπούλου 21) **Παῖσαν Γ. Α.** (ἐχθρῆκα ποῦ ἔγινε καλὰ τὸ ἐξοδελφῆκί) **Γλυκοχάραμα** (ἔστειλα) **Ἀσιγγοποδῶν** (τὰ ἴδια τὰ τε- τράδια, τὰ ὁποῖα σοῦ ἔστειλα, σὲ πληροφοροῦν διὰ τὰ λοιπὰ, ἴδὲ τὸν ὁδηγόν) **Θ. Κ. Λυκ.** (εὐγὲν διὰ τὰ βραβεία τῶν Ἀγώνων καὶ εἰς ἀνώτερα) **1) Φλάμιουο τῆς Ἐλευθε- ριάς** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Ἀ- πριλίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεγές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πει- ραιῶς μέχρι τῆς 21 Ἀπριλίου ἐν τῶν Ἐ- παρχιῶν μέχρι τῆς 2 Μαΐου ἐν τοῦ Ἐ- ξωτερικοῦ μέχρι τῆς 19 Μαΐου.

(Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν νὰ γράφῃται τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι παλαιῖται ἐν τῇ Γραφεῖᾳ μας εἰς φακέλ- λου, ὃν ἕναστος κρεῖχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.)

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων.

[Κατὰ τὰνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου ἀρχίζει ὁ νέος 114ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.]

194. Δεξιγραφος.

Ἄκουσε τὴ συμβουλή μου
Γιὰ νὰ μ' εὐρῃς, φίλε λύτα :
Εἰς τὰ χημικὰ στοιχεῖα
Τὸνόμά μου ἀναζήτητα
Μ' ἂν δὲν ἐμπροσθὲν μ' εὐρῃ
Τὸ σοφὸ σου τὸ κεφάλι,
Βάλε φῶς κοντὰ σὲ χρῆμα
Ποῦ ὁ πολίτης καταβάλλει.
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντωνίου Ι. Κωριαΐδου

195. Συλλαβογράφος

Σίμωσε κοντὰ σὲ γράμμα
Μικρὰ νῆσος, κ' ἐν τῷ ἄμᾳ
Ἔγινε γνωστὸν φυτόν,
Ποῦ θὰ εὐρῃς ἐστὸ λεπτόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροβασπέδρου

196. Στοιχειγράφος.

Εἶμαι πτωχὸς, ἀπένταρος, —
Ἐν γράμμα μου ἂν εὐρῃς,
Πρόσεξε μὴ τὰ φύλλα μου
Παράπολο κινήσῃς. —
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνος

197. Αἶνιγμα.

Ἀρχαῖος φιλόσοφος
Τὸ ἄρσενικόν μου
Φοιᾷδαι, στρέφεται,
Τὸ θηλυκόν μου,
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμφικτιῆς

198. Τρίγωνον.

* * * * * = Μικρὸς ἰχθύς.
* * * * * = Ἀρχαῖος Βασιλόπειας.
* * * * * = Ἀρχαῖος Θεός.
* * * * * = Μέλος τοῦ προσώπου.
* * * * * = Κωσῳτή.
* * * * * = Σήμψυρον.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνεῖς Ἐνδυμασίας

199-201. Συμπληρωσις Φράσεων.

- 1) Ὡς — ἡ — ἂν — νοῦς —.
- 2) Ἀρχῆς — ἰσθί — ἄζις.
- 3) Πολλὰ — ἀβουλή —.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλένης Σ. Βασιλείου

202. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Δικτυοῦ.

Ἀνταλλάσσω ἓνα γράμμα εἰς τὰς κατωτέρω [λέξεις

Δι' ἐνὸς ἄλλου συμφώνου, πάντοτε δὲ τοῦ αὐτοῦ Σχηματίζεις ἄλλας τόσας, ὥστε μὲ αὐτὰς νὰ

Ἐυκολώτατα τὸ πλέγμα τοῦ κοινοῦ Δικτυοῦτοῦ.

Ἄπειρος, νάτιον, τραυλός, πνεῖσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοῖβου Εὐρωτά

208. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέ- ξων ἀποτελοῦν ἀρχαῖαν καὶ ὄχραν ἑλληνι- κὴν πόλιν, τὰ δὲ δευτέρω διάσημον Ῥωμαίων πόλιν :

- 1, Σόζυγος βασιλεὺς τῆς Τροίας 2, Μέ- γας φυσιοδίφης, βοτανικός 3, Μικρὰ λέμβος 4, Μάντις ἀρχαῖος διάσημος 5, Μούσα 6, Χώρα τῆς Μικρῆς Ἀσίας περιλάλης 7, Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης καὶ τῆς Δια- πλάσεως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδοσιώδου Ἑλληνο

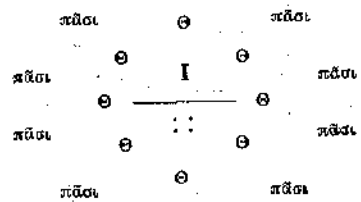
204. Φωνηεντόλιπον.

* - πκς - πκς - * - ζγς - ζγς.

Ἐστάλη ὑπὸ Κυμέρωνος τοῦ Ῥωμαίου

205. Γέφυρος.

πᾶσι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀργυκεράνου Διός

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ανταλλάσσω γραμματόσημα πανταχόθεν. Διεύθυνσις : Σπύρος Σ. Σολομωνίδης, ἐφημερίς «Ἀμάλθειαν», Σμύρνη (Τουρκία). (Θ, 189)

Ανταλλάσσω ταχυδρ. δελτάκια πανταχό- σην. Διεύθυνσις : Εὐστράτ. Δημητρώ- πουλαν, poste restante, Πειραιᾶ. (Θ, 190)

Ελληνικὴ Καρδία, πῶς νὰ ταραξῶ τοὺς κύκλους καὶ νὰ πατήσω μάλιστα ἀγκυ- νάρες !!! Ἀφοῦ ἡ σκιά τοῦ 42 εὐρίσκειται εἰς τὸ . . . ; ; καὶ θὰ εὐρίσκειται ἐνός εἶμαι ἐγώ. Βεβαίως ὁ καιρὸς ἐπιδρᾷ εἰς τὴς εὐγε- νεῖς ὑπάρξεις. — **Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.** (Θ, 191)

Γενομένων ἀρχαιολογικῶν **Πανελληνίων Ἰ- ονικοῦ Συλλόγου** Σμύρνης ἐξελέγη- σαν : Πρόεδρος, Β. Στόλογλου, Ἀντιπρό- δροι, Ἀσπασία Τσιτσεκλή, Ἀλεξάνδρα Βυαγ- γελινίδου, Ταμίας, Ἀρίστη Νικολαΐδου, Γραμματεὺς, Βύρουσβήνης Τριανταφυλλίδης, Σύμβουλοι, Νεκταρίνη Φόρος, Ὑπατία Τσι- τσεκλή, Θεόδωρος Φόρος. (Θ, 192)

Αγοράζονται γραμματόσημα. Ἐμποροὶ καὶ μεσίται ἀποκλείονται. Πληροφορία Γραφεῖα. «Ἐστίας» 3-4 μ. μ. (Θ, 193)